14/05/2021

Πρόταση νόμου για κατάργηση ΑΕΑ: Η Μεθόδευση

/ Γνώμες

Γράφει ο Δρ. Χριστόφορος Ελ. Αρβανίτης,

εκλ. Αναπληρωτής Καθηγητής Κοινωνιολογίας της Θρησκείας στην ΠΑΕΑ Κρήτης

Θα ξεκινήσω με την πρόταση-σχέδιο νόμου που καταθέτει το Υπουργείο Παιδείας συνολικά για την Εκκλησιαστική Εκπαίδευση και ειδικότερα για τα άρθρα 61, 62 και 63 που αναφέρονται στην κατάργηση των ΑΕΑ Αθήνας, Θεσσαλονίκης, Ιωαννίνων και της ΠΑΕΑ Κρήτης. (Μην ακούτε αυτό που λέγεται ότι δεν ακουμπά την Κρήτη και την Αθήνα. Απλά εδώ θα βάλω τα πράγματα στη σωστή τους θέση).

Διαβάζω λοιπόν:

Άρθρο 61, 2.α. : «από το ακαδημαϊκό έτος 2022-2023 παύει η λειτουργία των ΑΕΑ Θεσσαλονίκης και Βελλάς Ιωαννίνων».

Άρθρο 61, 2. β. : «Τα προγράμματα Ιερατικών Θεσσαλονίκης και Βελλάς συγχωνεύονται με τα αντίστοιχα των Αθηνών και της Κρήτης». Δίνεται μάλιστα στους φοιτητές η δυνατότητα επιλογής για το πού θα υποβάλλουν αίτηση ένταξή τους, στο άρθρο 63,1 και

Άρθρο 61, 2.γ.: «Τα προγράμματα Διαχείρισης Εκκλησιαστικών Κειμηλίων της Θεσσαλονίκης και Εκκλησιαστικής Μουσικής και Ψαλτικής της Βελλάς, συγχωνεύονται με τα αντίστοιχα των Αθηνών και της Κρήτης», με την επιφύλαξη του άρθρου 63, (αναφέρεται σε ρυθμίσεις).

Με βάση τα προαναφερθέντα κλείνουν οριστικά δια νόμου η ΑΕΑ Θεσσαλονίκης και η Βελλάς Ιωαννίνων και δίνεται η εντύπωση ότι παραμένουν η ΑΕΑ Αθηνών και η Πατριαρχική Ανωτάτη Εκκλησιαστική Ακαδημία Κρήτης. Φευ! Στο άρθρο 62,1 αναφέρεται : «Στην ΑΕΑ Αθηνών και στην ΠΑΕΑ Κρήτης ιδρύεται, οργανώνεται και λειτουργεί Πρόγραμμα Ιερατικών Σπουδών…». «Οι παρ. 2 και 3 του άρθρου 5 του ν.3432/2006 καταργούνται από το ακαδημαϊκό έτος 2022-2023». Και εξηγώ. Οι παρ. 2 και 3 του άρθρου 5 αναφέρονται στη δομική ύπαρξη των Προγραμμάτων Συντήρησης Εκκλησιαστικών Κειμηλίων και Βυζαντινής Μουσικής του ιδρυτικού νόμου. Με αυτή την απόφαση καταργούνται και τα δύο προγράμματα και επομένως η δήθεν συγχώνευση αποτελεί καθαρό εμπαιγμό. Καταργούνται άμεσα; Όχι. Θα λειτουργούν μέχρι που οι τελευταίοι εισακτέοι πάρουν πτυχίο. Δεν πρόκειται για άμεση εκτέλεση απόφασης θανατικής ποινής, αλλά απόφαση προαναγγελίας θανάτου με ημερομηνία εκτέλεσης.

Επομένως, στα επόμενα πέντε χρόνια του προαναγγελθέντος, από την Πολιτεία, θανάτου των Δεύτερων Προγραμμάτων, όπως έχουμε συνηθίσει να τα λέμε, οι δύο Ακαδημίες των Αθηνών και της Κρήτης θα μείνουν με ένα μόνο πρόγραμμα, αυτό των Ιερατικών Σπουδών. Εδώ όμως βρίσκεται και η κορύφωση της μεθόδευσης για την κατάργηση. Ας τα δούμε, όμως, με τη σειρά.
Ένα χρόνο μετά την έναρξη λειτουργίας των Προγραμμάτων και μετά την κοίμηση του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χριστοδούλου και την εκλογή του Αρχιεπισκόπου Αθηνών κ. Ιερωνύμου, τέθηκε, ως ύψιστος στόχος, η κατάργηση των ΑΕΑ. Είτε δημοσίως, είτε εν κρυπτώ γίνονταν δηλώσεις που προσδιόριζαν αυτή την «διακαή επιθυμία». Ποιος ο λόγος, ποιοι οι λόγοι δεν μπορώ να γνωρίζω. Προσωπική μου εκτίμηση είναι, ότι ήθελαν και θέλουν την κατάργησή τους, γιατί δεν μπορούν να τις ελέγξουν μαθησιακά και γνωστικά. Η επιθυμία και ο στόχος είναι να υπάρχει ένας ελεγκτικός μηχανισμός, ο οποίος να ελέγχει το ποιος διδάσκει, ποιόν διδάσκει, τι διδάσκει. Αυτό, όμως, μπορεί να συμβαίνει μόνο σε ολοκληρωτικά καθεστώτα. Με το υπάρχον καθεστώς και τους νόμους που ορίζει η

δημοκρατική πολιτεία αυτό δεν μπορεί να επιτευχθεί και να ελεγχθεί, αν θέλουμε να μιλάμε για πλαίσιο Ανώτατης Εκπαίδευσης. Άλλωστε το πρώτο σχέδιο νόμου για την ίδρυση των ΑΕΑ κρίθηκε αντισυνταγματικό,(το υπενθυμίζω), γιατί εμπεριείχε τέτοια στοιχεία έμφυλης διάκρισης και ανισοτήτων. Γιατί, λοιπόν, δεν αρέσει η δημοκρατική λειτουργία; Η απάντηση είναι προφανής. Γιατί δεν οραματίζονται μια εκκλησία ανοικτή στη σκέψη και στην κοινωνία με κληρικούς-ποιμένες ανοικτούς στην κριτική σκέψη, αλλά κληρικούς που θα βάζουν «υπακοή» στην ιεραρχικά δομημένη εξουσία. Οπότε, όπως γίνεται άμεσα αντιληπτό, ανοίγει εκ νέου η συζήτηση για το ποια εκκλησία έχουμε και το ποια εκκλησία θέλουμε να έχουμε, αλλά δεν είναι του παρόντος. Αν επικρατούσε η σύνεση και το όραμα θα είχαμε σήμερα μια μετεξέλιξη των ΑΕΑ σε ένα ενιαίο Πανεπιστημιακό Εκκλησιαστικό Ίδρυμα, που εκτός των ΑΕΑ θα συμπεριελάμβανε Σχολή Αρχιτεκτονικής Ναοδομίας, Βυζαντινής Τέχνης, και γιατί όχι και τμήμα Ιατρικής. Αυτά, όμως για να γίνουν, χρειάζονται ανθρώπους με όραμα, δυναμικές προσωπικότητες που θα μπουν μπροστά και θα δημιουργήσουν. Θα πάρουν το υπάρχον και θα το μετεξελίξουν σε μια δυναμική που θα αφουγκράζεται τον σύγχρονο άνθρωπο. Αντιθέτως, παρακολουθούμε μια μεθόδευση ακύρωσης του επιτελούμενου έργου των ΑΕΑ μέσω της μεθόδου της απαξίωσης (σε αυτή την τακτική και έτσι πρέπει να κατανοηθεί και το κείμενο του κου Λακασά στην Καθημερινή), μια συντονισμένη μεθόδευση κατάργησης και μια ακύρωση της δημοκρατικής διαδικασίας. Για το τελευταίο την αποκλειστική πολιτική ευθύνη την έχει το Υπουργείο Παιδείας.

Παρά τα όποια, όμως, νομοθετικά προβλήματα που υπήρχαν στον ιδρυτικό νόμο, οι ΑΕΑ και η ΠΑΕΑΚ λειτούργησαν σε πλαίσιο Ανωτάτου Εκπαιδευτικού Ιδρύματος, όσον αφορά στην εισαγωγή των φοιτητών (Πανελλήνιες εξετάσεις) και όσον αφορά στην εκλογή και την εξέλιξη των Καθηγητών σε όλες τις βαθμίδες. Δεκτικοί στην υλοποίηση του στόχου της κατάργησής τους υπήρξαν όλοι οι Υπουργοί Παιδείας ανεξαρτήτως κυβερνήσεων,(η κα Διαμαντοπούλου για παράδειγμα δεν υπέγραφε για τέσσερα χρόνια και πέντε μήνες τα ΦΕΚ των εκλεγμένων Καθηγητών, έως ότου τη λύση του δεσμού την έδωσε ο κος Μπαμπινιώτης μέσω των μετατάξεων), με μοναδική εξαίρεση τον κο Φίλη.

Η δεύτερη πράξη της μεθόδευσης για κατάργηση έχει να κάνει με αυτό που κοινώς αποκαλούμαι δολιοφθορά. Όταν δεν θέλει κάποιος να εκτεθεί άμεσα, παίρνοντας κάθετη απόφαση για ακαριαίο θάνατο, τότε προετοιμάζει με τέτοιο τρόπο το έδαφος, ούτως ώστε σε κάποια δεδομένη στιγμή να του επιτραπεί να αποφασίσει αυτό το οποίο έχει μεθοδεύσει. Αποφασίστηκε, λοιπόν, η ραγδαία μείωση των εισακτέων στα Δεύτερα Προγράμματα (από 90 σε 10) στη δε ΑΕΑ Θεσσαλονίκης και στο Πρόγραμμα Ιερατικών Σπουδών από 100 σε 20! (Η άθλια αυτή δολιοφθορά

συνεχίστηκε και σήμερα, (14-5-2021), που γράφεται αυτό το κείμενο, με την νέα ανακοίνωση εισακτέων από το Υπουργείο ενάντια στις προτάσεις των ΑΕΑ και του ΑΕΣ). Αυτή η ενέργεια μείωσε αισθητά τους εισακτέους (πρέπει να είναι μοναδική παγκόσμια πρωτοτυπία οι 10 εισακτέοι) με τις υπογραφές όλων των Υπουργών, πλην επαναλαμβάνω του κου Φίλη, για να μπορούν στη συνέχεια να επικαλεστούν τους μειωμένους εισακτέους και να αρπάξουν το «δικαίωμα» να υποστηρίζουν σήμερα, ότι δεν έχετε φοιτητές, οπότε σας καταργούμε.

Η τρίτη πράξη της μεθόδευσης αφορά τον τρόπο… τον αντιδημοκρατικό και αντιθεσμικό τρόπο, με τον οποίο επιχειρείται το τελευταίο διάστημα η κατάργηση των ΑΕΑ και της ΠΑΕΑΚ. Θα αναφέρει κάποιος βεβαίως και σωστά, ότι ο νόμος καταργείται μόνο με νόμο. Και εδώ υπάρχει πρόταση νόμου που καταργεί τον προηγούμενο. Δεν το γνωρίζετε κε Καθηγητά; Ας το δούμε και αυτό. Λίγη υπομονή.

1.Στις δημοκρατικές πολιτείες η κατάργηση και η αλλαγή ενός θεσμικού και δομικού πλαισίου γίνεται κατόπιν συνεννοήσεως και συζητήσεων με τους εμπλεκόμενους φορείς. Στην περίπτωση των ΑΕΑ κατά τρόπο απολύτως αντιδημοκρατικό, ουδέποτε οι εμπλεκόμενοι φορείς δηλαδή, το Ανώτατο Επιστημονικό Συμβούλιο, τα τέσσερα Ακαδημαϊκά Συμβούλια, και ο παραγωγικός φορέας που είναι η θεσμική Εκκλησία, είτε της Ελλάδος είτε της Κρήτης, εκλήθησαν να συμμετέχουν σε κάποιο διάλογο-διαβούλευση. Για τις δύο τελευταίες περιπτώσεις απλώς μεταφέρω το τι ειπώθηκε από τους ίδιους, καλή τη πίστη, χωρίς να έχω άμεση γνώση. Η πρόταση νόμου εστάλη, χωρίς καμία προηγούμενη ενημέρωση στη ΔΙΣ της Εκκλησίας της Ελλάδος(;), θέτω ερωτηματικό, και ουδέποτε (μέχρι τώρα τουλάχιστον) στην Εκκλησία της Κρήτης ή έστω για ενημέρωση στο Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο; Αν δεν εστάλη κάτι προς ενημέρωση, τότε πώς το Υπουργείο διατείνεται ότι υπήρξε διαβούλευση; Υπάρχει δηλαδή ένα σχέδιο νόμου, για το οποίο ακόμη και η Εκκλησία της Ελλάδος αρνείται, ότι γνώριζε ή ότι είχε την παραμικρή ανάμειξη; Είναι δυνατόν να συμβαίνουν τέτοια πράγματα; Αυτό είναι το πρώτο αντιδημοκρατικό ολίσθημα από το Υπουργείο.

2). Μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο η ΠΑΕΑ Κρήτης δεν έχει καμία ενημέρωση από το Υπουργείο παρά το επίσημο αίτημα που έχει υποβάλλει προς το Υπουργείο και παρότι στο σχέδιο νόμου προβλέπεται η κατάργηση του Προγράμματος Μουσικής. Είναι το δεύτερο αντιδημοκρατικό ολίσθημα του Υπουργείου και το οποίο υποκρύπτει τις προθέσεις της ηγεσίας του.

3). Σε κάθε άρθρο σχεδόν της πρότασης νόμου αναφέρεται και ξανά αναφέρεται το Ανώτατο Επιστημονικό Συμβούλιο (ΑΕΣ) σε αναφορική πρόταση, ανάμεσα σε κόμματα, λέγοντας ότι όλες οι εκκρεμότητες, και οι οποίες είναι πάρα πολλές, θα

τακτοποιηθούν είτε με Προεδρικά Διατάγματα είτε με Υπουργικές Αποφάσεις μετά από γνωμοδότηση των ΑΕΣ. Τι ειρωνεία και τι απαξίωση! Ενώ το ΑΕΣ δεν εκλήθη σε διάλογο και διαβούλευση ως το μόνο αρμόδιο για να γνωμοδοτήσει περί προτάσεων (αναβάθμισης φυσικά και όχι κατάργησης) από το Υπουργείο, τώρα ξαφνικά θεωρείται ότι είναι αυτό το οποίο θα γνωμοδοτήσει για αποφάσεις που οδηγούν στον αφανισμό των Ακαδημιών, των οποίων προΐσταται επιστημονικά και μέχρι πρότινος δεν ερωτήθηκε. Είναι το τρίτο απαξιωτικό και αντιδημοκρατικό ολίσθημα του Υπουργείου.

4. Η αλλαγή ενός νόμου ή η κατάργησή του σημαίνει επίσης, ότι ο υπάρχων νόμος αξιολογήθηκε και βρέθηκε ανεπαρκής. Πώς μπορεί να αξιολογηθεί αυτό; Αξιολογείται στην εφαρμογή του, στην πράξη. Υπήρξε κάποια αξιολόγηση; Όχι. Αντιθέτως τα στατιστικά στοιχεία και οι μετρήσιμες αναλύσεις, ποσοτικές και ποιοτικές, αποδεικνύουν ότι οι ΑΕΑ όχι μόνο στάθηκαν στο ύψος των απαιτήσεων που προέβλεπε ο ιδρυτικός νόμος, αλλά το υπερέβησαν. Ο οποιοσδήποτε λοιπόν εμπαθής και εμμονικός που γράφει αυτά που γράφει για τις ΑΕΑ καλείται και εγκαλείται να τα αποδείξει. Χωρίς αξιολόγηση, επομένως, πώς το Υπουργείο προβαίνει σε σχέδιο νόμου που προβλέπει την κατάργησή τους; Απορία! Είναι το τέταρτο αντιδημοκρατικό στοιχείο στην πορεία της μεθόδευσης για κατάργησή τους.

Οπότε, συνοψίζοντας, όντως σε μια δημοκρατική πολιτεία ο νόμος αντικαθίσταται με νόμο, αλλά όταν συντρέχουν τα προηγούμενα τότε δεν πρόκειται για δημοκρατική λειτουργία των πολιτειακών θεσμών, αλλά για συντονισμένη μεθόδευση.

Πέρα, όμως, από την αντιδημοκρατική και απαξιωτική συνέργεια όλων αυτών που εμπλέκονται στην κατάργηση των ΑΕΑ και της ΠΑΕΑΚ, στο υπάρχον σχέδιο νόμου, υπάρχουν ανοικτά ζητήματα αντισυνταγματικότητας και μη εφαρμογής της ευρωπαϊκής νομοθεσίας.

Τα πιο βασικά είναι τα εξής:

1.Με βάση την Ευρωπαϊκή νομοθεσία δεν υπάρχει δυνατότητα ύπαρξης σχολής σε επίπεδο Ανώτατης Εκπαίδευσης με ένα μόνο τμήμα. Επομένως όταν η ΑΕΑ Αθηνών και η ΠΑΕΑ Κρήτης θα μείνουν με ένα μόνο πρόγραμμα σπουδών θα καταργηθούν.

2. Με βάση το Σύνταγμα καμία Σχολή Ανώτατης Εκπαίδευσης δεν μπορεί να υφίσταται από τη στιγμή που έχει καθεστώς έμφυλων διακρίσεων. Στα Προγράμματα Ιερατικών Σπουδών δεν επιτρέπεται η είσοδος σε γυναίκες. Επομένως και πάλι το μονοτμηματικό πρόγραμμα Ιερατικών Σπουδών δεν μπορεί

να συνεχίσει να υφίσταται ως πρόγραμμα Ανώτατης Εκπαίδευσης, λόγω διακρίσεων.

Και το 1 και το 2, όπως πολύ απλά τα περιέγραψα, οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στην πλήρη κατάργηση όλων των Ακαδημιών. Μήπως αυτός ήταν εξ΄αρχής ο σκοπός και ο στόχος της μεθόδευσης; Ανεπιφύλακτα, ναι! Διαφορετικά δεν μπορώ να κατανοήσω τη σιωπή του θεσμικού εκκλησιαστικού φορέα.

Είναι βεβαίως τραγικό, να υφίσταται μια τέτοια μεθόδευση (νοσηρή θα την χαρακτήριζα που θυμίζει άλλες εποχές) και να καταλήγει σε ένα τέτοιο σχέδιο και μια τέτοια πρόταση νόμου σε μία χώρα όπου το πολίτευμα χαρακτηρίζεται ως Προεδρευομένη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία. Δεν θα κάνω αναλύσεις αντιλήψεων και απόψεων που μπορεί να έχουν ιδεολογικά χαρακτηριστικά. Καθόλου δεν τα απαξιώνω, αλλά δύναμαι να τα χρησιμοποιήσω επιχειρηματολογώντας, όταν μέσα σε ένα διάλογο και μία διαβούλευση (που δεν υφίσταται) έχω ανθρώπους που διαμορφώνουν πλαίσια λειτουργίας και δεν καλλιεργούν με αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις την κατάργηση των ΑΕΑ.

Επίσης είναι τραγικό το γεγονός ότι οι άνθρωποι που μεθοδεύουν επί χρόνια την κατάργηση των ΑΕΑ, μέσα σε όλα αυτά που θέλουν να καταργήσουν κάνοντας χρήση των εξουσιών που κατέχουν, επιδιώκουν να καταργήσουν προγράμματα τα οποία έχουν άμεση σχέση με τον πολιτισμό αυτής της χώρας και αποτελούν πολιτισμικά παράγωγα της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Να το εξηγήσω λίγο παραπάνω. Και το Πρόγραμμα Συντήρησης Εκκλησιαστικών Κειμηλίων και το Πρόγραμμα Βυζαντινής Μουσικής, είναι πλήρως αναφερόμενα επιστημονικά και ερευνητικά σε καίρια σημεία πολιτισμικής κληρονομιάς της Ορθοδοξίας και του τόπου που γεννηθήκαμε και μεγαλώνουμε, ζούμε και διαβιούμε. Εδώ λοιπόν τίθενται εκτός των άλλων και ζητήματα πολιτισμού.
Τίθεται ζήτημα για το κατά πόσο αντιλαμβάνονται αυτοί που θέλουν να τα καταργήσουν, ότι καταργώντας τα ευνουχίζουν ένα σημαντικό κομμάτι σπουδής και έρευνας του πολιτισμικού ελληνισμού και του παγκόσμιου πολιτισμού. Αφήνει άφωνο τον κάθε πολιτισμένο άνθρωπο αυτή η κατάργηση, όταν γνωρίζει, ότι πριν από λίγο χρονικό διάστημα η UNESCO ανακήρυξε τη Βυζαντινή Μουσική ως Άυλη Παγκόσμια Πολιτισμική Κληρονομιά. Δεν τα γνωρίζουν αυτά στο Υπουργείο; Κατανοούν την τεράστια σημαντική για τον παγκόσμιο πολιτισμό ή απλώς παρευρέθηκαν για να παραστούν στις φιέστες της ανακήρυξης; Είναι λοιπόν τραγικό, για την παγκόσμια πολιτισμική κληρονομιά, η UNESCO να ανεβάζει τόσο ψηλά τον πήχη του πολιτισμού για τη Βυζαντινή Μουσική και η ελληνική πολιτεία, μέσω του Υπουργείου Παιδείας, να προτείνει ένα νόμο, στον οποίο με μεθόδευση προωθείται η κατάργηση των μόνων υπαρχόντων προγραμμάτων Βυζαντινής

Μουσικής σε επίπεδο Ανωτάτης Εκπαίδευσης.

Αλήθεια, γνωρίζει ο Πρωθυπουργός της χώρας αυτό που πάει να γίνει ενάντια στον πολιτισμό; Η Υπουργός Πολιτισμού; Έχει συμφωνήσει η Ορθόδοξη Εκκλησία στην Ελλάδα και στην Κρήτη για μια τέτοια αντιπολιτισμική και προκλητική κατάργηση ενός σημαντικού στοιχείου της πολιτισμικής της ταυτότητας; Έχει ενημερωθεί το Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο, στους τόπους και τους χρόνους δηλαδή που ανδρώθηκε αυτός ο πολιτισμός, γιαυτή την απαξίωση και υποβάθμιση; Τι το διαφορετικό κάνει δηλ. ο Ερντογάν, μετατρέποντας την Αγιά Σοφιά σε τζαμί; Απορία! Και η μεθόδευση γίνεται τραγικά απελπιστική όταν ήδη στο European University της Κύπρου λειτουργεί τμήμα Βυζαντινής Μουσικής και στου οποίου, κατά την τελετή έναρξης παρευρέθηκε και ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών. Προκαλεί δυσάρεστη έκπληξη, βεβαίως, το γεγονός ότι ούτε ένας φορέας, ο οποίος ασχολείται ποικιλοτρόπως με τη Βυζαντινή Μουσική (απ΄ό,τι γνωρίζω) δεν εξέδωσε ούτε ένα μικρό κείμενο διαμαρτυρίας για την προτεινόμενη κατάργηση των Προγραμμάτων Βυζαντινής Μουσικής, προς την Υπουργό!

Κλείνοντας. Η προσφορά των ΑΕΑ και της ΠΑΕΑΚ στη χώρα, στην Ανώτατη Εκπαίδευση, στην Εκκλησία (τα στατιστικά στοιχεία το επιβεβαιώνουν) και τον πολιτισμό είναι τεράστια, ενεργή και συνεχής. Δεν θα επεκταθώ σε αυτό το κείμενο σε αυτά, γιατί το έχουν κάνει ήδη οι Πρόεδροι των Ακαδημιών Αθήνας, Θεσσαλονίκης και Βελλάς με απολύτως πειστικό τρόπο και αξιόλογοι συνάδελφοι-επιστήμονες από τις άλλες Ακαδημίες. Επιστημονικά συνέδρια, διεθνή forum λαμπρύνονται με την παρουσία και τις εισηγήσεις των καθηγητών των ΑΕΑ και της ΠΑΕΑΚ, τα βιογραφικά μας είναι υποδειγματικά, επιστημονικές επετηρίδες, πολιτισμικά δρώμενα, ημερίδες, αξιολογήσεις των Καθηγητών προς εξέλιξη, κοινωνική παρουσία σε μια πορεία συλλογικής και ατομικής ευθύνης, υπερωριακές προσφορές διδασκαλίας από τους διδάσκοντες χωρίς καμία αμοιβή, γραφειοκρατική υποστήριξη άνευ όρων. Πού είναι η αναγνώριση από το Υπουργείο για όλα αυτά; Αντί να μας δείχνουν ως υπόδειγμα λειτουργίας μας απαξιώνουν.

Και όλα αυτά με το κεφάλι ψηλά. Υπερήφανοι, για το έργο που επιτελούμε για δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια. Οι περισσότεροι αν όχι όλοι είμαστε και ενεργά στελέχη της Εκκλησίας, την οποία διακονούμε ενοριακά, στον ελάχιστο χρόνο προσφοράς που μας απομένει. Υπερήφανοι, γιατί διδάσκουμε ελευθερία σκέψης. Συλλογάται καλά άλλωστε, όποιος συλλογάται ελεύθερα. Υπερήφανοι, γιατί διδάσκουμε δημοκρατία. Υπερήφανοι, γιατί διδάσκουμε αλληλεγγύη. Υπερήφανοι, γιατί διδάσκουμε το: «Δικαιοσύνη μάθετε οι ενοικούντες επί της γής». Υπερήφανοι, γιατί διδάσκουμε: «Ερευνάτε τας γραφάς». Υπερήφανοι για τους φοιτητές μας και τους αποφοίτους μας. Πολλούς από αυτούς τους καμαρώνουμε για την ιεροσύνη

τους, για τη διακονία τους, για τη μουσική τους προσφορά, για την επιστημονική τους συνέχεια σε τμήματα μεταπτυχιακών και διδακτορικών (ο ιδρυτικός νόμος δεν μας επιτρέπει μεταπτυχιακά και διδακτορικά και μας αποκαλεί ΔΠ και όχι ΔΕΠ. Γιατί άραγε;). Και αυτό το μήνυμα είναι διπλό. Το στέλνουμε σε όσες και όσους μας αγαπούν και μας σέβονται και σε όσες και όσους μας αντιμετωπίζουν με εμπάθεια και στερεοτυπική προκατάληψη.

Εμείς θα προχωρήσουμε λοιπόν με υπερηφάνεια και θα αγωνιστούμε ενάντια σε εξουσιαστικές μεθοδεύσεις και εμπάθειες. Μόνο αυτό έχουν άλλωστε, την εξουσία. Και αυτό, γιατί εμείς γνωρίζουμε εκπαίδευση, γνωρίζουμε επιστήμη, γνωρίζουμε έρευνα, γνωρίζουμε να αγαπάμε την Εκκλησία, γνωρίζουμε να την πονάμε, γνωρίζουμε να τη διακονούμε, αλλά και γιατί, μεταφέροντας τα λόγια του μεγάλου Κρητικού λογοτέχνη γνωρίζουμε να: «αγαπάμε την ευθύνη».